

Гокченур Ч.

Имун на растанак

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
• СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ •
КРАКРЕВЕВО

Едиција
ПОВЕЉА

Библиотека
ВЕРСОПОЛИС
књига шеста

Уредници
Ана Гвозденовић
Дејан Алексић

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Гокченур Ч.

ИМУН НА РАСТАНАК

с турског превео Емрах Сељаци

Гокченур Ч. / Gökçenur Ç.

ИМУН НА РАСТАНАК

Далеко си од земље своје у којој сам ја

Далеко си од земље своје у којој сам ја
а моја поезија, како време иде
личи на писма у пошти загубљена:

Дубоко си уснула на каучу банана жуте боје
пунђа ти се расула а наочаре из руке падају на под
од пет јабука на тањиру четири су поједене
и књига с чешем међу страницама
колена ти покривена ћебетом пруско плавим
можда сневаш сцену
наступа старих певача

Код нас си, мајка ти још није скренула с памети
брата ми у војску примили нису
На радију Зеки Мурен пева
песму „Далеко си сада”
ускоро ће је прекинути саопштење
да су оружане снаге преузеле власт
зарад сигурности државе
ускоро ћеш рећи „морам да пођем”
„Не могу, јер турски...”

Хиљаду си пута ову сцену гледала,
пренута из сна сва мокра од зноја, али

први пут ћеш приметити телеграм
згужвани на комоди за грамофон:

../'нипошто се не буди.../ 'ветар.../'
нанеће један суви лист.../' на груди твоје
/'као вест од мене.../'

Далеко си од земље своје, у којој владају немири
још увек сам жив
вољен, сумњичав, имун на растанак

Име ти је глас кошуте ћирилицом исписан

Име ти је глас кошуте ћирилицом исписан
на хартији пруженој попут снежне скандинавске
долине,
у којој укупани остасмо,
и коју ни коњи наши не пређоше ни за шест недеља.

Учитељ вели
трн лук затеже
а стрела што се у зраку окреће
плава ружа постаје
кошута поскаче, а време застаје

Љубав је вешти стрелац, окрутна; нема је
кад ранити жели – погађа срце
убија кроз оклоп

Дечак у шуми фрулу резбари, без знања свог учитеља
и долази девојка, што груди покри
ружама бугарским,
да набере шипурака
из бодљикавог шибља

Учитељ вели
трн лук затеже

а љубав је нешто друго, или је пак баш ово
једноруки, притом слепи стрелац
што проналази најмекше место на оклопу

Дечак заспа под својим коњем
заспа и учитељ, коњи, цео логор и коњи
кошута силази на језеро локвањима завејано
пролази између шатора

Име ти је глас кошуте ћирилицом исписан
хартија се отвара попут снежне скандинавске долине
давно су отишли, оста пепео, почупане бугарске руже
само још вук њуши трагове кошуте

Балкон на кули

„Не плашим се смрти,” рече човек. „Ништавило:
по месу лета скаче скакавац, киша из ведре неба,
циркус црвених мрава у сенци камена.
Више ме плаши одсуство речи.
Зато пишем, пишем без престанка.
На исти начин на који сам ову кулу сазидао,
на месту бунара старог, тог несретног бунара
у који упаде мој отац и поломи врат.”

(Падао је снег. Воз је пролазио кроз долину,
налик на снежно-белу копрену чађаве петролејке.
Војници вођени на фронт, нагињали су се кроз
прозор да шлемовима махну крду дивљих коња
што су јурили за возом.
Камион с намирницама запео у снегу,
деца у авлијама цепају дрва,
и глас жене која на кули грли човека и говори:
„Мораш да кренеш”
Дакле,
обичан зимски дан)

Наредног дана човек је пао с куле и сломио врат
а жена, као и увек, у прави час, куцала је на врата

У једној руци јој фењер, у другој кишобран,
међу зубима књига његове поезије
да је сачува од кише.

Свирах се скрио у ветру и њушио жену.

Споменик немогућности описа

Остављена су два прозора један насупрот другог
да праве промају
на знојавом ми стомаку књига *Кратко лето анархије*
као четрдесет и једна грана јоргована лежиш поред мене
тако лепа, тако сломљена, тако налик Истанбулу

Док је ветар завесе њихао
улетела је једна птица
и на други прозор изашла и одлетела

Краткоћа чисте лепоте што је памет појмити не може
нешто што расте на језику, како расте тако се и квари
притом тренутак среће који оставља празнину
потреба посматрача за чудом
ах! немогућност описа

Та тежина бивања јединим сведоком
тренутка који се поновити неће.

Похвала конкретној активности руке

Када главу ставих на груди ти голе
крв што ми из носа тече, сливала се низ белину
твога трбуха
до препона. „Речи”, рекох
мислио сам да ће ме штитити
више не верујем да једна слика
може бити потреснија од ударца у потиљак.
Мислио сам да низ реакција на стихове моје
могу променити свет.
Каква наивност, они што мењају свет,
не боје се да руком дотакну ствари,
својим рукама налик копитима, налик вечерима,
они који у једном потезу могу свезати пертле,
који без нагињања могу закуцати ексер,
или пак отворити чврсто заврнути поклопац тегле,
који хране руке попут ватрене вроне,
и заливају их као олеандер,
и ноћу их бресе,
они који својим рукама парају стварност,
и са животом на крају излазе,
ти који мењају свет нису од оних
са добрим идејама,
то су они што у рукама својим храбро држе
рушилачку снагу;

добре идеје се свуда појављују, па нестану,
зато што добра идеја ништа не значи,
све док не пређе у руке рушитеља.
Иако је један стих тврђи од кости заљубљеника,
нежнији од бисера,
нутрине празне и лаке попут крилне кости птице,
уобличен као кост гуштерова репа,
раван попут кавал-фруле,
и тежак као слоновача,
да ли он може учинити да процветају
плавољубичасти каранфили
у пољу зазеленелог ти тела. Ето, види,
опет се глумирам,
Чим је ударено песницом, око поплави,
то је све.
Желим да уместо писања поезије
будем у стању ударити песницом.

Љутеница

1. Тридесет и осми јули

*(синоћ сам све речи на балкону сјалио
јер ниједна није била еквивалент њивом имену)*

Написа да је јули дужи од лета
Летња киша од лета је дужа
Име ти је дуже од косе
И нећу га овде написати.

2. Јули је дужи од лета

(ако је јули месец у ком си косу скраћила)

Рекосмо: „Обрежимо винову лозу,” обрезасмо
Рекосмо: „Хвалимо винову лозу,” похвалисмо

Зној небеса је
о смрти беседио
и само то беше довољно
да прочисти сва значења

Подне је попут напетог предлога
тражило своје место у реченици

Обрезасмо имена поднева и свеже заливеденог камена
(то урадисмо да бисмо вечно живели)

Рекосмо: „Хајде да направимо сарму
од обрезаних листова,”
направисмо је

Водили смо љубав, а

„водимо љубав под виновом лозом”,
не рекосмо.

3. Лето је мокар пацов, јул је село под карантин
*(киша личи на реченице Марија Левија, дуђе да
краја не познају, као у причи Не моћи отићи у град)*

Мој град је хаику
песма од четири стиха
која стоји у сред долине.

Тог лета сам ти писао да морам напустити школу
да нам мењају имена,
и да ћу присилно отићи у војку, написао сам ти
тог лета
да ће бити заустављене моје студије глуме

Тог лета сам ти написао три хаику песме
И да су процветале азалеје у шљивику без тебе

да смо камповали, и да ми је издавач одбио
објављивање књиге.

Написао сам ти тога лета да су дани једнообразни,
да је све лудо и да се већ на то навикавамо

Написао сам ти да смо уз боцу вина прославили
годишњицу проналаска првог издања књиге
Институти за подешавање времена,
коју нађосмо у оронулој антикварници,
да се теткина реума погоршава,
те да нас присиљавају да се иселимо.

Написао сам да ми се држава поделила,
и да ми недостајеш, ако то признати треба

Нисам могао написати
да су ти брата затворили у санаторијум.

Језик је концентрациони логор, а земља ми је
изгубљени мим.
Напола ће ми остати недовршене студије глуме.

4. Три хаику песме

*(лепо, ша росна ђозба на сцени народног дома, вуче
ноге ишчекујући јесен попути девојчице која понавља
текст чекајући свој ред)*

Јулско млеко
у хладу смоквина лишћа
пчела што се са скакавцем пари
Од лета сам три чаше испио
у другој хаику беше
прекину се поподневна дремка воде

Очи су ти коре орахове
глас трновит – баци кестење
лето неће проћи мирно

5. Љутеница

*(Језик угризе јул месец, плаве камиле пролазе кроз
бесну џусџињску ноћ твоје косе)*

Љутеница, щутеница
Касно схватих да то значи
сос од слатке паприке

На свету смо, и језик је свет, прелепо – сви су ту

1. Јутро шикља попут чесме.
2. Кажеш: „У причи ти има рупа.” Рекох: „Ветар је
распршио шал с твојих рамена, да ли му чипку чине
човрови или рупе.
3. Сену ти сена смицалице дира, а ти ни свесна ниси
да је реч о смицалици.
4. Кад је реч о мени, волим да се замишљам као табуре.
5. Написао сам ствари које причу имају, не казујући
им приче.
6. На свету смо, и језик је свет, прелепо – сви су ту.
7. Да ми косу развежеш и рашчешљаш, на нас би пале
мртве пчеле.

Смрт мисли да су звезде закореле ране ноћи

Смрти држи дућан у улици фесџија на Капали чаршији
Смрти мисли да је привлачно повремено
 коришћење англизама
Смрти од свакога настоји сакрити да су зебре беле
Смрти временом игра тавлу у своју корист
Смрти коњу у ухо шапће дефиницију лепоте
Смрти исувише страхује, јер не зна своје право име
Смрти је сивих очију, а не сећа се да је некад била
 плавих
Смрти са птицама прича, то су јој једини пријатељи,
 али их не разуме
Смрти више воли Јашодхару, ту курвицу из вртова
 јасмина, неголи Сидарту
Смрти сања о пензији спајајући 5800 плаћених
 бонус дана са пензионим осигурањем
Смрти је жути свитац, понешто научи од сваког
 оног кога дотакне
Смрти не гледа позитивно на пресељење у
 провинцију
Смрти каже Џунејду: „Видела сам ти оца, добро је,
 љуби те у чело.”
Смрти води дневник, али не пише датуме
Смрти ожалашћеној породици поклања плашт
 заборава

Смрѝ не може да заспи ако сваку ноћ не пије,
обожава ракије *Текирдаџ* и *Јешил Ефе*.
Смрѝ је опсједнута навикама, сољу пере зубе
Смрѝ диже потрошачки кредит да затвори дуг на
кредитној картици
Смрѝ ради на послу којег не воли
Смрѝ скупља разгледнице на којима је кула у Вану
Смрѝ мисли да су звезде закореле ране ноћи
Смрѝ је љута на Бога, али пре спавања не пропушта
изговорити молитву
Смрѝ подвлачи ретке који јој се допадају
Смрѝ се највише љути на оне који кажу: „Зашто баш ја?”
Смрѝ се више не стиди плакања
Смрѝ се увукла међу нас, и тако обитава као да је
једна од нас.

AYRILIĞA BAĞIŞIK

Ülkenden Uzaktasın, Ülkendeyim

Ülkenden uzaktasın, ülkendeyim
giderek, postada kaybolan mektuplara
benziyor şiirlerim:

Uyuyakalmışsın uzun, muz sarısı koltuğunda
topuzun dağılmış, gözlüğün düşüyor elinden yere
yenmiş tabağında beş elmadan dördü
arasına tarak sıkıştırılmış bir kitap
dizlerinin üstünde prusya mavisini bir örtü
düşünde eski seslerin piyesinden
bir sahne görüyorsun belki

bizdesin, annen çıldırmamış daha,
kardeşimi askere almamışlar
“Şimdi Uzaklardasın” ı söylüyor
Zeki Müren radyoda
birazdan şarkıyı kesip silahlı kuvvetlerin
ülkenin selameti için
yönetime el koyduğunu söyleyecekler
birazdan “gitmem gerek” diyeceksin
“ben gelemem, çünkü Türkçe...”

Binlerce kez izledin bu oyunu
sırılsıklam ter içinde uyanmak üzereyken ama,

ilk defa, buruřturulmuř bir
telgraf iliřecek gözüne
gramafon dolabında:

../'uyanma sakın../rüzgâr../
benden haber gibi../gğřsne kuru
/'bir yaprak düřürecek../

lkenden uzaktasın, lken çok karışık
řimdilik hayattayım
maşuk, kuşkulu, ayrılığa bağışık

Kril Harfleriyle Geyik Sesidir Adın

Kril harfleriyle geyik sesidir adın
karlı bir iskandinav ovası gibi açılan kâğıtta,
gömölüp kaldığımız,
atlarımızın geçemediği altı haftada

Usta der
diken yayı gerer,
mavi bir güle dönüşür
havada vınlayan ok
geyik sıçrar, zaman durur

Aşk ki usta nişancıdır, zalimdir; yoktur
yaralayacaksa kalbinden
öldürecekse kalkanından vurur

Çocuk, flüt oyar ormanda ustasından habersiz,
göğüslerini bulgar gülleriyle örtetek gelir kız,
gelir toplayarak kuşburnu
dikenli çalılardan

Usta der
diken yayı gerer
aşk ki bundan başkadır ve düpedüz budur
tek kollu üstelik kör bir okçudur
bulur her kabuğun en yumuşak yerini

Çocuk, uyur atının altında
uyur ustası, atlar, kamp
geyik iner nilüferlerin kar tuttuğu göle
iner geçerek arasından çadırların

Kril harfleriyle geyik sesidir adın
karlı bir iskandinav ovası gibi açılır kâğıt
çoktan gitmişler, küller, yolunmuş bulgar gülleri,
koklar durur kurt, geyiğin ayak izlerini

Kulenin Balkonu

“Ölmekten korkmuyorum” dedi adam. “Hiçlik: yazın etine sıçrayan çekirge, apansız bastıran yağmur, taşın gölgesinde kırmızı karınca sirki. Daha çok sözcüklerin olmayışı korkutuyor beni. Bu yüzden yazıyorum, hiç durmadan yazıyorum. Nasıl yaptıysam bu kuleyi eskiden durduğu yere kuyunun -babamın düşüp boynunu, kırdığı o uğursuz kuyunun-”

(Kar yağıyordu. İsli bir gaz lambası şişesinden bembeyaz bir tülbent gibi geçiyordu ovoidan tren. Vagonların camlarından sarkmıştı cepheye götürülen askerler, miğferlerini sallamak için katarlayarışan yaban atı sürüsüne. Kara saplanan erzak kamyonu, avluda odun kıran çocuklar ve kulenin balkonunda adama sarılıp “gitmek zorundasın” diyen kadının sesindeki bun. Yanıkışın gündelik işleri.)

Ertesi gün kuleden düşüp boynunu kırdı adam ve her zamanki saatte kulenin kapısını çalıp durdu kadın Bir elinde fener, bir elinde şemsiye

ve dişlerinin arasında -ıslatmamaya çalıştığı-
adamın şiir dosyası.

Korku, rüzgâra sinmiş kokluyordu kadını

Anlatmanın Olanaksızlığına Anıt

Cereyan yapsın diye karşılıklı açık bırakılmış iki pencere
terli göbeğimin üstünde *Anarşinin Kısa Yazı*
kırık bir erguvan dalı gibi yatıyorsun yanımda
öyle istanbul, öyle güzel, öyle kırık

Rüzgâr perdeyi havalandırırken
içeri dalan bir kuş
diğer pencereden çıkıp gidiyor

Akılda tutulmayacak kadar kısalığı arı güzelliğin
dilde uzayan, uzadıkça bozulan bir şey
ardında boşluk bırakan mutluluk
mûcizenin izleyiciye muhtaçlığı
ah! anlatmanın olanaksızlığı

tekrar yaşanmayacak bir ânâ
tek başına tanık olmanın ağırlığı

Elin Somut Eylemselliğine Övgü

Başımı çıplak göğüslerine yasladığımda
burnumdan damlayan kan, karnının aklığından
kasığına doğru akıyordu. “Sözcükler,” dedim
“beni korur sanıyordum.

Artık inanmıyorum bir imgenin
insanın ensesine inen bir darbeden daha sarsıcı
olabileceğine. Sanmıştım ki, dizelerimle başlatacağım
tepkime dizisi dünyayı değiştirecek.

Ne saflık, dünyayı değiştirenler, şeylere
elleriyle dokunmaktan korkmayanlar,
hayvan ayaklı elleriyle, gece ayaklı elleriyle,
ayakkabısını bir kerede bağlayabilenler,
eğmeden keserle çivi çakabilenler,
sıkışmış konserve kapaklarını açabilenler,
ellerini bir ateş kargası gibi besleyenler,
ellerini zakkum gibi sulayanlar,
ellerini geceyle bileyenler,
elleriyle gerçekliğin karnını deşenler,
elleriyle yaşamla ödeşenler,
dünyayı değiştirenler iyi fikirleri olanlar değil,
ellerinde korkmadan yıkma gücünü tutanlar;
her yerde yeni düşünceler belirip yok oluyor,
çünkü iyi bir fikir bir hiçtir
yıkıcı bir eylemcinin eline geçene kadar.

Bir dize, aşık kemiğinden sert, incik kemiğinden ince,
bir kuşun kanat kemiği gibi içi boş ve hafif,
bir kertenkelenin kuyruk kemiği gibi eklemli,
bir kaval kemiği gibi dümdüz,
bir fil kemiği kadar ağır bir dize de olsa
mavimor karanfiller açtırabilir mi
göveren tenin tarlasında. Bak yine saçmalıyorum,
yumruğun çıktın mı morarıyor göz hepsi bu işte.
Şiir yazabileceğime yumruk atabilmek isterdim.”

Lutenitsa

1. temmuzun otuzsekizi

*(dün gece bütün sözlükleri yaktım balkonda
hiçbiri adının karşılığını içermiyordu)*

temmuz yazdan uzundur diye yazdı
uzundur yaz yağmuru yazdan
adın saçlarından
adını burada yazmayacağım

2. temmuz yazdan uzundur

(saçlarını kısacık kestirdiğin temmuzsa)

“asmaı budayalım” dedik, budadık
“asmanın gölgesini övelim” dedik, övdük

ölümden konuşuyordu
terli gök ve bu yeterdi
anlamdan arınmaya

tedirgin bir edat gibi tümcede
yerini arıyordu öğlen

öğlenin ve serin sulanmış taşın adlarını budadık
(sonsuz yaşasınlar diye yaptık bunu)

“asma yaprağından dolma saralım” dedik, dolma sardık

seviştik
“asmanın altında sevişelim”
dememiştik

3. yaz ıslak sıçan, temmuz karantina köyü
(yağmur, mario levi öykülerinden bir tümce gibi
bitmek bilmeksizin uzuyor, Bir Şehre Gidememek...)

kentim-
dört dizeli haiku
durur ovanın ortasında

okulu bırakmam gerektiğini yazdım sana o yaz
adlarımızı değiştiriyorlar ve baskı
askere alınacağımı yazdım sana o yaz
yarım kalacak oyunculuk eğitimim

üç haiku daha yazdım sana o yaz

açelyanın çiçek açtığını, erikli yaylada ilk kez sensiz
kamp yaptığımızı, yayıncının kitabımı geri çevirdiğini
yazdım

günler tekdüze, her şey çılgınca ve
buna da alışıyoruz diye yazdım sana o yaz

köhne bir sahafta *Saatleri Ayarlama Enstitüsü*'nün
ilk baskısını bulmamızın yıldönümünü
dalgakıranda bir şişe şarap açıp kutladığımızı,
güz kedisi teyzenin romatizmalarının azdığını,
taşınmaya zorlandığımızı yazdım

ülkem bölündü ve itiraf etmek gerekirse ben seni
özlüyorum diye yazdım

kardeşini sanatoryuma kapattıklarını
yazamadım

dil bir toplama kampı, ülkem yitik mim
yarım kalacak oyunculuk eğitimim

4. üç haiku

(yaz halkevi sahnesinde terli bir müsamere, güz sırasını bekler-
ken ezberini tekrar eden bir kız çocuğu gibi ayaklarını yere
sürtüyor)

temmuz sütü –
incir yaprağının gölgesinde
çekirgeyle çiftleşen arı

üç tas su içtim yazdan
haiku ikinci tasta –
bölündü suyun öğle uykusu

gözlerin ceviz kabuğu
sesin dikenli – at kestaneleri
yaz sakın geçmeyecek

5. lutenitsa

*(dil temmuzu ısırdı, mavi develer
geçiyor saçlarının kuduz çöl gecesinden)*

lutenitsa, lutenitsa
adın ballı biber salçası demekmiş

Dünyadayız, Dil De Dünyada, Ne Güzel Herkes Burda

1- Sabah bir musluk gibi tıslıyor.

2- Anlattıklarında boşluklar var diyorsun, diyorum rüzgâr,
uyandı omzundaki şal, düğüm mü, delik mi danteli
oluşturan?

3- Bir atmaca gölgesi gölgene çarpıyor, sen de atmaca da
farkında değilsiniz bunun.

4- Bana gelince daha çok bir tabure olarak düşünmeyi
seviyorum kendimi.

5- Öyküsü olan şeyler yazdım, öykülerini anlatmadan.

6- Dünyadayız, dil de dünyada, ne güzel herkes burda.

7- *Saçlarımı çözüp tarasan ölü arılar dökülecek
üstümüze başımıza*

Ölüm, Yıldızları Gecenin Kabuk Tutmuş Yaraları Sanıyor

Ölüm, kapalı çarşı fesçiler sokağında dükkan işletiyor
Ölüm, arada ingilizce kelimeler kullanmanın çok
havalı olduğunu düşünüyor,
Ölüm, bembeyaz zebraaların varlığını herkesten
gizlemeye çalışıyor,
Ölüm, zamanla hesabına tavla oynuyor,
Ölüm, güzelliğın tanımını bir atın kulağına
fısıldıyor,
Ölüm, çok korkuyor çünkü gerçek adını bilmiyor,
Ölüm, gri gözlü, bir zamanlar mavi gözlü olduğunu
hatırlamıyor,
Ölüm, kuşlarla konuşuyor, tek dostu kuşlar, onları
anlamıyor,
Ölüm, yasemin bahçelerinin küçük orospusu
yosadhara'yı sidharta'dan çok seviyor,
Ölüm, 5800 ödenmiş prim gününü bağkurluluğıyla
birleştirip emekli olmayı düşünüyor,
Ölüm, sarı ateş böceğı, dokunduğı herkesten
birşeyler öğreniyor,
Ölüm, taşraya yerleşme fikrine sıcak bakmıyor,
Ölüm, cüneyt'e babanı gördüm diyor, o iyi
gözlerinden öpüyor,
Ölüm, günlük tutuyor ama tarih atmıyor,

Ölüm, ölünün yakınlarına unutkanlık pelerinleri
armağan ediyor
Ölüm, her akşam içmezse uyuyamıyor, tekirdağ'ı
yeşil efe'den çok seviyor,
Ölüm, alışkanlıklarına çok bağlı, dişlerini tuzla fırçalıyor,
Ölüm, kredi kartı borcunu kapatmak için tüketici
kredisi alıyor,
Ölüm, sevmediği bir işte çalışıyor,
Ölüm, van kalesi kartpostalları biriktiriyor,
Ölüm, yıldızları gecenin kabuk tutmuş yaraları sanıyor,
Ölüm, allaha küs, yine de uyumadan üç kulluvallah
bir elham okumayı ihmal etmiyor,
Ölüm, sevdiği dizelerin altını çiziyor,
Ölüm, en çok “neden ben?” diye soranlara kızıyor,
Ölüm, artık ağlamaktan utanmıyor,
Ölüm, aramıza karışmış, bizden biri gibi geçinip gidiyor.

IMMUNE TO BEING PARTED

You're Far Away From Your Country Where I Am

You're far away from your country where I am
day by day my poems
begin to resemble letters lost in the post:

You've fallen asleep on your long, banana-coloured
couch,
your bun is undone, your glasses are about to fall
from your fingers,
four of five apples in your plate have been eaten,
a book has a hair brush between pages to mark where
you were,
a baltic blue blanket over your knees,
maybe you are dreaming a scene from a play with old
voices:

*You're in our apartment, your mother
hasn't gone mad yet, my brother hasn't been conscripted
Zeki Müren sings "You're far away now" on the radio
in a minute they will cut off the song and announce
that military forces are taking control
for the safety and security of the country,
in a minute you will say "I have to go away"
"I can't come, because the Turkish..."*

You have seen this play a thousand times,
but as you are about to wake up
for the first time you will notice a telegram
on the gramophone:

../don't wake up../wind../
will drop a dry leaf../on your chest
/like news from me./

You're far away from your country which is in a chaos
I'm alive for now
in love, in doubt and immune to being parted.

Translated by Robyn Marsack

Your Name Is A Deer Howling Written In The Cyrillic Alphabet

Your name is a deer howling written in the cyrillic
alphabet
a paper unfolds like a snow-clad scandinavian plain
which we sank into
for six weeks couldn't cross on horseback

Master says
the thorn draws the bow
the whirling arrow becomes
a blue rose
deer springs, time stops

Love is a sharpshooter, cruel and nonexistent
hits the heart to wound
hits the shield to kill

The boy carves a flute in the forest his master unaware
the girl comes covering her breasts with bulgarian roses
she comes picking rosehips
from the barbed bushes

Master says
the thorn draws the bow
Love is something else or just this

a one armed, even blind archer
finds the softest point of every shell

Boy sleeps under his horse
Master sleeps, horses sleep, camp sleeps
deer comes down by the lake, waterlilies covered with snow
comes down passing between tents

Your name is a deer howling written in the cyrillic
alphabet
a paper unfolds like a snow-clad scandinavian plain
they have already gone, ashes, plucked bulgarian roses
the wolf keeps sniffing the deer's hoof prints

Translated by Robyn Marsack

Balcony Of The Tower

"I'm not afraid of the dead," the man said,"Nothingness,
the locust leaping onto the flesh of the summer,
sudden rain,
the red-ant circus in the shadow of a stone.
Absence of words makes me far more afraid.
So I write. Endlessly I write. I write the same way I
build this tower
in the place of the old well. That damned well
into which my father fell and broke his neck."

*(It was winter. A train was passing across the lowlands
like a snow-white gauze inside a sooty oil-lamp bottle.
Soldiers brought to the front were hanging out of the
wagon windows waving their helmets at the herd of
wild horses racing alongside the train.
Children chopping wood in the courtyard. A provisions
lorry sunk into snow and boredom in the voice of the
woman embracing the man on the balcony of the tower,
saying "You must go".
I mean, the usual evens of winter.*

The next day the man fell from the tower and broke
his neck.
The woman repeatedly knocked on the tower door at
the usual time,

a lantern in one hand, umbrella in the other
the manuscript of the man's poems which she could not
keep dry
between her teeth.

Behind the wind fear was hiding, sniffing at the woman.

Translated by Alexandra Buchler

A Monument to the Impossibility of Utterance

two facing windows left open for circulation
on my sweaty belly *The Short Summer of Anarchy*
like a redbud's crumpled branch you lie beside me
so beautiful, so broken, so like Istanbul

as the curtains lift on the wind
the bird that just flew in
sails out through the other window

what can't be held in mind—a moment's pure beauty
it lengthens in language, as it lengthens dims
happiness and the void it leaves behind
miracle's need of a beholder
ah! impossible to express

the burden of being sole witness
to the moment that will never return

Translated by Mel Kerne

Praise For The Concrete Action Of The Hand

I rested my head on your naked chest
blood dripping from my nose flowing
down the whiteness of your belly to your crotch,
I said: "Words - I thought words can save me.
I don't believe any more that any image can be
more shocking than a blow to the neck.
How silly I am to think that the reaction chain
set off by my poems will change the world.
The ones who change the world are
those who are not afraid to touch things with bare hands,
with their animal-foot hands, with their night-foot hands,
those who can tie their shoe-laces at once
those who can hammer a nail in without bending it
those who can open a jammed jar
who feed their hands like fire-crows
who water their hands like oleanders
who sharpen their hands on the night
who rip reality with their hands
who settle up with the world with their hands
those who change the world are not the ones
with good ideas, those
who can hold the power of destruction without fear.
Good ideas appear and disappear everywhere
because a good idea is nothing

before a destructive activist gets hold of it.
A line of a poem, even it is
harder than kucklebone, thinner than shinbone,
empty and light as the bone of a bird,
articulated as the bone of a lizard's tail,
straight as tibia or
heavy as elephant bone,
can sprout a black-blue carnation in the field of the body.
See, nonsensical words again, the eye turns black
when punched, that's all.
I'd rather be able to punch with my fists than
write poetry.

Translated by Alexandra Buchler

Lutenitsa

1. thirtyeighth of july

*(last night I burnt all the dictionaries on the balcony,
none of them included yourname)*

he wrote that july is longer than summer
even summer rain is longer than summer
your name is longer than your hair

I won't write your name here

2. july is longer than summer

(if it's the month in which you had your shortest haircut)

we said "lets prune the grapevine," we pruned
"lets praise the shadow of the grapevine," we praised

the sky sweats
and talks of death
this alone was enough
to purify all meaning

noon was searching for its place
in the sentences
like an anxious preposition

we pruned the names of noon and the damp stone
(we did this to make them live forever)

we said "lets make wraps from the grapevine leaves,"
we made wraps and cooked

we made love
but what we didn't say was
"lets make love under the grapevine"

3. summer is a wet rat, july is a village under quarantine
(*rain extends like an endless sentence from a book named,*
'Not To Be Able To Go To A City'...)

my town is a haiku
with four verses
and stands in the middle of the plain

I wrote to you that summer "I had to leave school,
they are forcing us to change our names"
That summer I wrote to you "I'll be taken for military
service
my acting studies incomplete, no more theatre games"

That summer I wrote you three more haikus

That summer I wrote to you of the azalea blossoming,
and how we camped on the plum plateau for the first

time without you
 and how a publisher rejected my book
 I wrote “days are ordinary, everything is madness
 but we are getting use to it”

I wrote “we opened a bottle of wine on the breakwater,
 and celebrated the aniversary of discovering the first
 edition of
‘The Instute of Adjusting Clocks’
 and aunt autumncat’s rheumatism is getting bad and
 they are forcing us to move from our houses”

I wrote “all around my country falls apart, but all my
 thoughts are of you”

I couldn’t write “they took your brother to the asylum”

Language is a concentratation camp, my country is an
 empty mime
 My acting class will remain incomplete till the end of
 time

4. three haikus

*(summer is a sweaty parade in a public house, autumn
 is a little girl
 who is rubbing her feet and repeating her lines whilst
 waiting for her cue)*

milk of july
in the shadow of figs
bee makes love with locust

I drank three cups
haiku in the second one
water is alive

your nut shell eyes
this summer won't be peaceful
whisper the horsechestnuts and the wind

5. lutenitsa

*(language bites july, blue camels pass from
the rabid desert night of your hair)*

lutenitsa, lutenitsa
your name means paprika sauce with honey
but I learned that too late

Translated by Raman Mundair

We Are In The World, So Are Words, How Nice, Everyone's Here

1- The day hisses like an empty tap

2- There are some gaps in your story, you say, I say
the wind awakens
the shawl on your shoulder, is the lace made out of
knots or holes?

3- The shadow of a hawk collides with your shadow.
Neither you nor the hawk
are aware of this

4- By the way I prefer to think of myself as a stool.

5- I wrote things that have stories, without telling the
story.

6- We are in the world, so are words, how nice,
everyone's here

7- *If you unbraid and comb my hair, dead bees will rain
upon us*

Translated by Alexandra Buchler

Death thinks stars are the scabbed over wounds of the night

Death runs a shop on the street of fez makers in
the grand bazaar
Death thinks the occasional use of English words
is really cool
Death tries to hide the existence of stripeless
zebras from everyone else
Death wagers with time in a game of backgammon
Death whispers the meaning of beauty into a
horse's ear
Death is scared to death because he doesn't know
his real name
Death is gray-eyed but does not remember he was
blue-eyed once
Death prefers that little whore of the jasmine g
ardens, yosadhara, to siddhartha
Death dreams of combining 5800 days of paid
premium with his social security and retiring
Death, yellow firefly, learns something from
everyone he touches
Death doesn't care at all for the idea of settling
down in the country
Death says to his neighbor, I saw your father, he
sends his love
Death keeps a diary but doesn't date it

Death offers cloaks of forgetfulness to the relatives
of the dead
Death can't sleep if he doesn't drink every night,
he prefers bourbon to scotch
Death is attached to his habits, he brushes his teeth
with salt
Death takes out a consumer loan to pay off
credit-card debt
Death works at a job he doesn't like
Death collects postcards from the castle at van
Death thinks stars are the scabbed over wounds
of the night
Death is pissed at god, but doesn't neglect to pray
before sleeping
Death underlines his favorite verses
Death can't stand people who ask "why me?"
Death is no longer ashamed to cry
Death is our neighbor, like us, gets by

Translated by Mel Kerne

О ПЕСНИКУ

Ч. Гокченур (Gökçenur Ç.) је турски песник, преводилац, уредник и песнички активиста.

Објавио је седам књига песама за које је награђен високим књижевним признањима, попут награде „Аркадаш Зекаи Озгер“, „Сабахатин Курдет Аксал“ и „Метин Алток“. Посебне књиге песмама овог аутора објављене су на енглеском, немачком, италијанском, српском, румунском и бугарском језику.

Уредник је турског портала за поезију *Poetry International* и члан је уредништва међународног књижевног часописа *Блесок* са седиштем у Македонији. Уредник је познатог књижевног часописа *Offline Istanbul*. Уређивао је и бројне друге књижевне магацине, а приредио је велики број песничких публикација и књига преведене поезије.

Његов преводилачки рад је изузетно значајан. Превео на турски неке од најзначајнијих аутора англофоног говорног подручја, међу којима су Волас Стивенс, Пол Остер, Урсула Ле Гвин, Оушн Вуонг, Ен Карсон...

Као песнички активиста организовао је радионице и фестивале превођења поезије у многим земљама. Оснивач је и кодиректор *Word Express* фестивала, кодиректор међународних фестивала поезије *Offline Istanbul*, *Poesium Istanbul*, Мозаик метафора Газиантеп и Турско-америчких дана поезије.

Живи у Истанбулу.

Гокченур Ч.
ИМУН НА РАСТАНАК

Едиција

Библиотека
ВЕРСОПОЛИС
књига шеста

Издавач
НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ” КРАЉЕВО

За издавача
ЈАСМИНКА МАРКОВИЋ

Главни и одговорни уредник
ДЕЈАН АЛЕКСИЋ

Ликовни уредник
ЛАЗАР ДИМИТРИЈЕВИЋ

Штампа
САЈНОС Нови Сад

Краљево
2024

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.512.161-1

ГОКЧЕНУР Ч., 1971-

Имун на растанак / Гокченур Ч. ; с турског превео
Емрах Сељаци. - Краљево : Народна библиотека
„Стефан Првовенчани”, 2024 (Нови Сад : Сајнос). -
61 стр. ; 18 см. - (Едиција Повеља / [Народна библиотека
„Стефан Првовенчани”, Краљево]. Библиотека
Версополис ; књ. 6)

Антологијски избор. - Упоредо срп. и енгл. превод
и тур. изворник. - Текст ћир. и
лат. - Тираж 1.000. - О песнику: стр. 61.

ISBN 978-86-6104-092-4

COBISS.SR-ID 150065929

